

Pamětní medaile ČBK

Jiří Šlégr

P. Ing. Mgr. Jiří Šlégr se narodil 16. září 1964 v Brozanech u Pardubic. Vyučen v oboru obráběč kovů pracoval nejprve v profesi soustružník a frézař. V roce 1989 úspěšně ukončil vysokoškolské studium na VUT – FS Brno v oboru technická robotika a nastoupil jako samostatný normovač do podniku Adamovské strojírny, k. p. závod Dobruška. Magisterské studium teologie na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze absolvoval v roce 1996.

Následně prožil jeden rok v komunitě Misionářů lásky v Mexiku, kde se osobně setkal s Matkou Terezou. Pracoval též jako dobrovolník v domově pro pacienty s AIDS v San Francisku.

V roce 1996 přijal kněžské svěcení. Působil postupně v Náchodě, Červeném Kostelci, Vítkovcích v Krkonoších, Křížlicích, Špindlerově Mlýně a Jilemnicích.

V roce 1998 byl ustanoven národním ředitelem Papežských misijních děl (PMD) v České republice. V rámci misijní činnosti navštívil např. Ugandu, Zambii, Indii, Bangladéš, Papuu-Novou Guineu, Mexiko, Surinam nebo Srí Lanku. Od roku 2003 vede horské pastoračně-evangelizační a kulturně-vzdělávací středisko Eljon ve Špindlerově Mlýně, kde působí jako kněz.

Každý rok zastupuje naši republiku v rámci PMD na papežských audiencích v Římě, při celosvětových misijních konferencích apod.

Cyril Martinek

Ing. Cyril Martinek se narodil 7. dubna 1927 ve Valašské Bystřici jako nejstarší ze šesti dětí. Studoval Arcibiskupské gymnázium na Velehradě a Vysoké učení technické v Brně. Pracoval jako geodet v podniku Geologický průzkum Ostrava. V roce 1955 se oženil s Ludmilou Formánkovou (1932-2013), se kterou měl čtyři děti.

Po celý život byl aktivním katolickým laikem. V 60. letech 20. stol. se angažoval v Díle koncilové obnovy (DKO – tisk koncilních dokumentů, organizace cyrilometodějských oslav na Velehradě 1969).

V 70. a 80. letech spolupracoval se strukturami skryté církve (tisk a šíření samizdatu ve spolupráci s Josefem Adámkem, organizování teologických seminářů s Josefem Zvěřinou, Mečislavem Razikem apod.).

Byl také aktivní v ekumenickém hnutí. Dlouhodobě spolupracoval s Českobratrskou církví evangelickou a s farářem ČCE Miroslavem Heryánem.

Spolu s Josefem Kamanem založil a řídil po roce 1989 Diecézní centrum pro šíření sociální nauky církve v Brněnské diecézi. Jako člen týmu jmenovaného ČBK pracoval na přípravě listu k sociálním otázkám v ČR „*Pokoj a dobro*“ (2000).

V devadesátých letech vyučoval katolickou sociální nauku na Teologické fakultě JČU v Českých Budějovicích. Napsal také první učebnici katolické sociální nauky u nás („*Cesta k solidaritě*“, Studie TF JČU, Trinitas 1998). V letech 2000 a 2002 byl delegátem na Sněmu katolické církve.

O sociálním učení církve a o Druhém vatikánském koncilu publikoval řadu článků v Katolickém týdeníku, Teologických textech a v časopise Dialog Evropa XXI.

Přes vážné nemoci a těžkosti spojené s úmrtím dvou dětí a manželky se snaží dále studovat a pracovat, sleduje stále církevní dokumenty a mimo jiné již několik let sepisuje naše soudobé dějiny.

Jiří Holý

Akademický malíř Jiří Holý se narodil 13. prosince 1926 v Hradci Králové.

Pochází z rodiny evangelického obchodníka s textilem, který měl obchod v Hradci Králové na Pražském předměstí. Otec, ruský legionář a Sokol, byl popraven za stanného práva v roce 1942. Rodině byl následně zabaven veškerý majetek, tedy i obchod. Ten jim byl vrácen po roce 1945 a poté opět zabaven komunistickým režimem.

Po maturitě na Vyšší průmyslové škole stavitelské byl přijat na Pedagogickou fakultu Univerzity Karlovy, obor Výtvarná výchova, po roce však přešel na Vysokou školu uměleckoprůmyslovou. Během studií těžce onemocněl z důvodů velmi skrovných podmínek, neboť jakožto syn obchodníka neměl nárok na stipendium. Po závěrečných zkouškách na VŠUP v roce 1953 se stal profesionálním malířem.

Po normalizaci byl v roce 1969 vyloučen ze Svazu výtvarných umělců za svůj výstup při sjezdu a bylo mu zakázáno používat legitimaci profesionálního malíře od Českého fondu výtvarného umění.

Po sametové revoluci v roce 1992 založil se svojí manželkou Sybillou Klumparovou – Holou a přáteli občanské sdružení LL-Likvidace lepry, jehož byl až do roku 2011 předsedou. Během tohoto období vybudoval v Indii dvě nemocnice (1. Česko-indický nemocniční komplex sv. Josefa v Bhilai Pahari ve státě Jarkhand a 1. Česko-indický nemocniční komplex sv. Josefa v Phulpahari ve státě Západní Bengálsko). Sdružení LL-Likvidace lepry pod vedením Jiřího Holého pomohlo léčit cca 750.000 lidí. Do převážně misijních leprosárií a nemocnic zaslalo díky dárcům léky za cca 200 milionů Kč.

Sám Jiří Holý toto období označuje za „*radostné utrpení*“ pro sebe i svou manželku, která mu po celou dobu pomáhala: Utrpení díky tomu, že jako akademičtí malíři se nemohli věnovat svému řemeslu; radost proto, že žili v Božím království již na zemi.

Květoslav Šipr

Prof. ThLic. MUDr. Květoslav Šipr, CSc., se narodil 23. června 1934 v Brně, kde také absolvoval střední školu i lékařskou fakultu (1958).

Krátce působil na interním oddělení nemocnice v Dačicích. Koncem roku 1958 byl zatčen a převezen do věznice v Brně-Bohunicích. Brněnský krajský soud mu následně vyměřil desetiměsíční trest odnětí svobody za „podvracení republiky“ skrze činnost mezi brněnskou mládeží.

Po odpykání trestu pracoval téměř tři desetiletí v Dřevohosticích v okrese Přerov jako venkovský obvodní lékař. V roce 1968 se podílel na založení *Díla koncilové obnovy* i na sdružování českých katolických lékařů. Byl prvním praktickým lékařem, který u nás dosáhl hodnosti kandidáta věd. Podílel se na zakládání univerzit třetího věku a v roce 1983 založil první českou akademii třetího věku. Od roku 1988 pracoval na II. interní klinice Fakultní nemocnice v Brně u svaté Anny, v témže roce založil Ústav rodinného lékařství Lékařské fakulty Masarykovy univerzity. V roce 1993 se habilitoval a v roce 1998 byl jmenován profesorem. V roce 2003 dokončil studium teologie na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci a v roce 2005 dosáhl titulu ThLic.

Vyučoval na Lékařské fakultě Masarykovy univerzity, na Cyrilometodějské teologické fakultě a na Lékařské fakultě Univerzity Palackého v Olomouci; byl také hostujícím profesorem na téměř desítky zahraničních vysokých škol. Po 10 let byl reprezentantem České republiky v Evropské akademii učitelů praktického lékařství. Publikoval přes 130 původních vědeckých prací a přednesl na 150 sdělení na vědeckých zasedáních, převážně konferencích s mezinárodní účastí.

Je tajemníkem Rady pro bioetiku České biskupské konference, členem Papežské akademie pro život, čestným členem České geriatrické a gerontologické společnosti, nositelem pamětních medailí Masarykovy univerzity, Univerzity Palackého v Olomouci, Trnavské univerzity a Biskupství brněnského.

Je ženatý, má čtyři děti a devět vnoučat. K jeho hlavním odborným zájmům v současnosti patří komunikace lékaře s nemocnými a etické aspekty počátku lidského života. Je zodpovědný za pořádání kurzů Spirituální dimenze člověka Brněnské akademie třetího věku.

Václav Mašek

P. Václav Mašek je římskokatolický kněz zajišťující duchovní péči pro české krajany v rumunském Banátu. Narodil se 29. dubna 1941 v banátské vesnici Gernik, jako jeden ze sedmi sourozenců.

Rodina Václava Maška pocházela ze Žihlice u Plzně v západních Čechách. Již během středoškolských studií se rozhodl stát se knězem. Vstoupil do semináře, a v roce 1970 byl vysvěcen.

Roku 1990 Václav Mašek spoluzakládal Demokratický svaz Slováků a Čechů v Rumunsku se sídlem v Nadlabu a zároveň se stal členem Sboru konzultantů předsedy Československého ústavu zahraničního v Praze.

Arciděkan Václav Mašek během totality v Rumunsku udržoval nejen náboženskou, ale i národní, kulturní a jazykovou kontinuitu mezi českou komunitou. Po pádu komunistického režimu nadále působil u české krajanské komunity a ve své práci pokračuje dodnes.

Od roku 2001 žije v Eibenthalu a působí ve zdejší farnosti při kostele sv. Jana Nepomuckého i okolí. Václav Mašek získal v roce 2002 cenu *Gratias agit*, která se uděluje osobnostem šířícím dobré jméno ČR v zahraničí. (Zdroj: <http://www.hks.re/wiki/eibenthal>).